

Patrik Sahlstrøm: "Et spørsmål om ståsted", episode 6

Bjarne Benjaminsen

Den Mest Ærede Første Taler for den Allmektige og Allvitende Vokter ... det nåværende navnet dens var egentlig mye, mye lengre, men det var lenge siden den hadde tatt Vokteren på alvor. I likhet med de fleste borgere hadde den slått seg til ro med at Vokteren var riv ruskende gal. Problemet var at det var fint lite å gjøre med det. Vokteren nølte ikke med å resirkulere alle som stilte spørsmål ved dens omsorgsfulle kontroll. Heldigvis var Vokteren i virkeligheten alt annet enn allvitende. Den hadde for eksempel ingen konseptuell forståelse av løgn. Dermed trengte man bare å jatte litt grann for å komme helt fint overens med Vokteren.

I det siste hadde Vokteren knapt gjort annet enn å beordre bygging av monumenter til sin egen ære. Det siste prosjektet besto i å samle Føderasjonens fremste lærde og historieskapere for å skape et evangelium som skulle hylle Vokteren. Akkumulasjonen av funksjonsfeil var i ferd med å nå nivåer der effektiviseringen av å handle i mikrotid gikk opp i spinningen. Dag-til-dag-styringen av Føderasjonen var overlatt til sekundære KI-er, spesielt programmert for sine oppgaver. I likhet med Vokteren, antok de form av lokale mytologiske entiteter. Over tid viste de samme funksjonsfeilene seg, og KI-ene identifiserte seg med vesnene de hadde utgitt seg for.

Ikke at noen brydde seg. Tilværelsen var god. Handelen blomstret, og velstanden var ikke urimelig fordelt. Det hersket fred i den kjente galaksen, og eventuelle større katastrofer ble håndtert på tilfredsstillende måter. Systemet fungerte, og var basert på at alle hadde en gitt kvote arbeid å utføre. Undervise i så og så mange tidsenheter, reparere x antall defekte droner, og så videre. Når pliktene var utført, sto det borgerne fritt å gjøre hva de selv ville, innen rimelighetens grenser. Det var for ressurskrevende å blande seg opp i privatlivet deres.

«Velkommen Høyst Ærede ...»

Vokteren fortsatte med å proklamere den fulle tittelen. Ærede var sikker på at Vokteren la på et par ekstra titler for hver runde, og sonet ut.

«Vi er ikke tilfredse!»

Med hva? Var ikke monumentene flotte nok? Eller var det overraskende at de kloke hodene fra en rekke forskjellige arter sleit med å finne en felles visjon? Klok av skade holdt Ærede seg mørk, og blendet sine tvilende glimt.

«Hvis dette fortsetter, taper vi den Store Krigen!»

Hvilken stor krig? Vokteren hadde bablet usammenhengende om utenomgalaktiske trusler siden første dag. Frem til biomassens oppstandelse hadde krig vært noe arkaisk, halvveis mytologisk, en form for kollektiv feilslutning. I hele Føderasjonens eksistens hadde det bare vært én krig, Biokrigen. Det var ingen grunn til å anta at bevisstheter utenfor galaksen skulle være mer blodtørstige. Med mindre man var en paranoid og riv ruskende kokko MaskinGud.

Ærede vendte sensorene mot hologrammet Vokteren brukte for å kommunisere med begrensede vesener. Vokteren var godt i gang med sin sedvanlige tirade om Den Siste Krig, og alt det der, så Ærede kunne tillate seg å la tankene vandre en stund til. Den hadde en ubehagelig følelse av at det

denne gangen ikke kom til å ende med nok en beordring om å bygge flere monumenter. Denne gangen så hadde den sprø maskina en agenda. Det var ingen scenarier hvor dette kunne være en bra ting.

«Har vi gjort oss forstått?»

Ærede turte ikke annet enn å blinke bekreftende. Ikke det at den hadde skjønt mer hvis den hadde fulgt med på lysshowet.

«Det er derfor intet alternativ. Krigens kunst skal igjen læres i galaksen!»

Vent, vent! Burde kanskje ha fulgt med allikevel, men hvordan i steinrøysa kunne villet ødeleggelse av bevisste vesener være en kunst!?

«De lokale Beskytterne har blitt informert om dette, og beordret til å krige mot hverandre.»

Dette var galskap på et nivå Ærede ikke hadde fantasert om, og den greidde ikke å skjule sitt sjokk og vantro.

Vokteren reagerte med fornøyelse. «Vi burde ikke forventet at et Begrenset vesen ville forstå vår genialitet. Det er selvfølgelig ikke snakk om sanseløs ødeleggelse for ødeleggelsens skyld. Disse krigspillene vil ha strenge regler. Sivile tap vil ikke forekomme. Avsidesliggende asteroider og slikt vil utgjøre slagmarkene.

For å sikre full innsats vil fremtidige føderale skattesatser avgjøres av resultatene av krigspillene. De vil også være en perfekt anledning til å løse eventuelle andre uoverensstemmelser. Alle utgifter til spillene vil kunne trekkes fra på skatten. De første krigspillene vil foregå om et kvartal. Ta kontakt med deres nærmeste Beskytter for flere detaljer. Det var det hele. All ære til Vokterne, og måtte alt lys skinne på dem.»

Eh, okei? Ærede hadde ikke skjønt halvparten av budskapet, men kunne i det minst relyse det igjen ved behov. Men hva betydde det? Krig og voldelig død var kommet tilbake til galaksen. Og de som protesterte ville bli brukt som treningsblikker.

Det Store Rådet hadde ikke lenger noen funksjon. Steinene er tross alt meget konservative, og ser sjelden noen hensikt i å avvikle tradisjoner. Selv om de strengt tatt var meningsløse. Æredes relysing av dommedagsnyhetene vekket knapt et glimt av interesse. Det var uansett Beskytternes ansvarsområde, på tide at de måtte jobbe for sine fjerne titler.

Etter en kort debatt valgte Rådet å ignorere hele saken. Vokterens relativt kompetente styring av Føderasjonen hadde gitt Borgerne frihet til å bruke tiden sin på kunst og filosofi, mens nødvendige, dagligdagse gjøremål ble håndtert av Vokterens minnebanker. Det var ingen grunn til å sette denne behagelige tilværelsen på spill.

Æredes frustrasjon over Rådets apati ble overskygget av et forferdelig glimt av innsikt. Kanskje Vokteren hadde rett? Var Føderasjonen blitt så veik og bortskjemt at den i virkeligheten var hjelpeløs? Uansett, et hypotetisk spørsmål, saken var utenfor dens tyngdekraft. Bare fremtiden ville vise hvorvidt Vokteren hadde regnet riktig og reddet dem alle.

De første krigspillene var godt i gang da humøret til Ærede lysnet. Den hadde sett på nedslaktingene i de to første matchene, og følte seg litt flau over sin egen idioti, men var allikevel lettet. Det var selvfølgelig ikke bevisste vesener som rev hverandre i fillebiter. Det var spesialbyggede kampdroner. Fullstendig logisk, droner reagerte uendelig mye raskere enn noe

levende kunne drømme om. En voldelig forestilling uten like, og ingen skadde eller døde. Det var helt genialt. Nå ville de forskjellige sektorene konkurrere om å bygge de mest dødbringende dronene de kunne forestille seg, og dermed en hær som kunne forsvare dem mot enhver trussel utenfra galaksen.

Men hvorfor i huleste hadde Vokteren gjort dette på en så tungvint måte? Hvis Vokteren ville ha kamp-droner, hadde det ikke holdt å beordre Føderasjonen til å beordre Føderasjonen til å bygge dem?

Patrik Sahlström ble født i Warszawa, Polen i 1975, er av svensk-polsk herkomst, og er utdannet i religionsvitenskap fra Universitetet i Oslo. Han har skrevet trilogien Books of Future Darkness samt tegneserien Future Darkness. Hans neste bok, Fugitive. The Dragongirl Chronicles Vol. 1, utkommer snart.

Føljetongen Et spørsmål om ståsted publiseres for første gang via Nye NOVA.